

SBOROVÝ LIST

EVANGELICKÉHO SBORU V HORNÍ KRUPÉ A HAVLÍČKOVĚ BRODĚ

„Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství.
Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.“ (Ř 12,13.15) verš na únor

Osobní kontakt: David Šorm, farář sboru

Telefonát, procházka s farářem výjimečně i návštěva:
Tel: 739 244 611, d.j.sorm@volny.cz

Nedělní bohoslužby (přes internet)

Sborový youtube: ČCE Horní Krupá a Havlíčkův Brod
Seniorátní youtube: Horácké bohoslužby ČCE
Seznam sborů: Bohoslužby online na www.e-cirkev.cz

Biblická hodina pro děti

Každé pondělí či úterý od 16.00 přes ZOOM
Zazpíváme(si)? vyprávění biblických příběhů na motivy oblíbených písní ze zpěvníku Svítá

Biblická hodina pro dospělé

Každou středu od 17.00 přes ZOOM
Kniha Kazatel, skeptik i hledač naděje

Konfirmační příprava

Každý čtvrtek od 17.00 přes ZOOM
Podle materiálu Dvakrát měř, jednou věř

Mládež

Obvykle v sobotu přes ZOOM

Maminky

Asi každé druhé pondělí od 10.00, zpívání, biblický příběh, sdílení. Přes Google meeting.

Děkujeme za Vaše příspěvky do sbírek a salár. Peníze můžete posílat na číslo účtu: 230376492/0300

K darům na mříž ke krupskému kostelu napište: „mříž“

Postní čas

Popeleční středou v tomto týdnu začalo 40 denní postní období (nepočítají se neděle, kdy se má naopak slavit). V bibli byl půst vždy vyhrazen času soustředěnějšího vnímání Boží vůle, času proseb a čekání na Boží zásah i forma pokání za viny. Ježíš se pravidelně postil, avšak také varoval před okatým postem, kterým by si člověk chtěl na Bohu či druhých něco získat (chtěl-li by se člověk tvářit ustaraně a vážně, ať si místo sypání popela na hlavu potře olejem a raduje se). V průběhu staletí byly posty (především v jídle a pití) povinné ve středu a pátek, později v postním čase (vč. adventu), o něco později na Popeleční středou a Velký pátek (i Bílou sobotu). V křesťanství se v posledních letech stále více objevuje potřeba postu v souvislosti s dlouhodobou až trvalou skromností zejména kvůli zachování pestrosti a kvality života na zemi. Objevují se tzv. „postní kalendáře“, které vedou účastníka postu v přemýšlení o tom, jak ohleduplnější a šetrnější způsob života hmatatelně a efektně naplňovat. Nejdůležitějším rozměrem postu je

však soustředění na Boží slovo a „hlubší zapouštění kořenů víry“ v Ježíše Krista jako Záchrance a Vykupitele. Během postu tedy křesťané pročitají evangelia, zvláště ta místa, od kterých Ježíš vědomě směřuje ke kříži (od tzv. Prvních předpovědí utrpení). Barvou postu je fialová.



Jan Sokol (1936 – 16.2. 2021)

Před popeleční středou odešel filosof, který za život vystřídal mnoho zaměstnání a prací, ale vždy jej provázela hloubavost, nevtrhavá lidskost a pokora. V jeho životě se protínaly tři důležité roviny: snaha rozumět člověku a společnosti, nepřestat věřit v Boží milost a angažovanost ve společnosti. V této věci patřil a navazoval na dlouholetou linii českých myslitelů: T.G. Masaryk, E. Rádl, J. Patočka (jehož byl i zetěm), či E. Kohák (zemřel v loňském roce). Signatář Charty 77, který mohl za totality na akademickou dráhu zapomenout (po listopadu 89 ale také nepřijal žádné čestné tituly, ale prošel si všemi akademickými zkouškami postupně). Aktivní katolický křesťan, který patřil do farnosti sv. Markéty v Břevnově v Praze, který měl jako jeden z mála laiků v církvi povolení kázat. Ekumenické vztahy navazoval v překladatelské (novozákonní) komisi českého Ekumenického překladu Bible. Jako filosof si nekladal za cíl objevovat nové souvislosti, (asi) nebyl geniálním myslitelem, který by přicházel s překvapivě novými myšlenkami, či myšlenkovými koncepty, ale především komentoval a propojoval. Snažil se, jak sám říkal, myslet, aby tomu porozuměl každý člověk. Tento záměr se u něj přímo překrýval s obdarováním pedagoga. Spoluzakládal Fakultu humanitních studií UK, které byl také děkanem. Aktivně se zajímal o mladé lidi, o diskuse a účastnil se mnoha veřejných besed. Patřil mezi

náruživé přispěvatele do Wikipedie. Mnozí z nás si jej také pamatujeme jako ministra školství či z poslední prezidentské volby (parlamentní), v které jej „porazil“ Václav Klaus jen díky hlasům komunistických poslanců. Přednášel na evropských univerzitách a získal mnoho ocenění. Více o něm můžete nalézt na webu: [Jan Sokol](#), další články rozhovory, třeba v pořadu [Hydepark Civilizace na ČT](#). Z knihy rozhovorů „Nebát se a nekrást“ z r. 2003 jsem vybral několik myšlenek:

Vy sám jste mnohokrát uvedl, že podstatným rysem lidské existence je setkání s nouzí druhého.

Všichni víme, že potřebujeme solidaritu. V blízkém prostředí to funguje. Když vaše děti rozbijí okno, zaplatíte ho a ani nemrknete, tedy aspoň většinou... Když potkáte žebráka, máte aspoň pocit, že snad byste přece jen měl... Ovšem úspěch moderní Evropy je založen na solidaritě mnohem širší. Demokracie může fungovat jen tam, kde žádná větší skupina lidí není v zoufalém postavení. Kde jsou lidé zoufalí, mají hlad a žádnou naději nemůže se svoboda udržet. To je smysl toho, čemu se říká „sociálně tržní ekonomika“. Každý by měl dostat základní zdravotní péči, vzdělání, pomoc v nouzi. To si bohaté evropské státy mohou dovolit, aniž by ohrozily svoji konkurenceschopnost. Míra zdanění, která s tím souvisí, není malá, ale mně osobně nevadí.

Solidarita se ale musí bránit proti parazitům. Mělo by se třeba ohlídat, aby firmy platily daně tam, kde ony samy i jejich zaměstnanci tyto výhody využívají. Parazitování firem, které fungují v ev ropě, ale platí minimální daně někde na Bahamských ostrovech, je docela vážný problém.

Společnost je přirozeně rozvrstvená a každý žijeme v určitém prostředí, často aniž bychom si uvědomovali jeho omezenost. Říkáme „všichni si myslí“, a přitom chceme říct „všichni u nás v kanceláři“ nebo z naší rodiny. Fakticky víme o druhých lidech hrozně málo. Jedna instituce, která nám to drsně připomíná, jsou žebráci. Ti mají důležitou komunikační funkci. Předvádějí nám názorně, že jsou tu lidé, kteří nemají co jíst a kde bydlet. I kdyby polovička z nich byli podvodníci, není to důležité. Důležité je, že nikdo nemůže říct, že o reálné chudobě nic nevěděl. (str. 137)

Měl by být v ústavě odkaz na Boha a na křesťanské kořeny Evropy?

To si možná my jako křesťané přejeme, ale jako Evropané si na to musíme dávat pozor. Každý si v koutku duše přeje, aby druzí byli jako on, ale právě evropská tradice říká: na to si dej pozor! Nedokážu si představit, že by se křesťanství zase stalo státní ideologií, to by byla hrůza. To, kde dnes jsme, máme jistě vnímat v kontextu naší historie, včetně našich křesťanských kořenů. Ale nařídít se to nedá. Na tom máme pracovat, při vhodných příležitostech ty souvislosti připomínat, ale celkově si myslím, že křesťané dostali do vínku, že mají být solí

země a kvasem, ne těstem sami pro sebe. To platí pořád. (str. 149)

Co jsou podle vás velká etická témata dneška?

Hodně nás sužuje lež, podvod, pomluva a podobně. Velké téma je odpovědnost, otázka, jak dalece jsme nebo nejsme odpovědní a za co: Hitler sám nikdy nikoho nezabil. Odpovědnost je povinnost dát odpověď. Pro společnost v této souvislosti je velmi důležitý pojem závazku. To nejcennější, co můžete druhému nabídnout, je, že se na vás v něčem může spolehnout. Spolehnout se na vaše slovo. Když se k něčemu zavážu, musím se ze všech sil snažit do dodržet. Má to ještě hlubší rodinu: jsem zavázán už tím, že jsem na světě. Tím, že jsem dostal život, mám nějaký dluh, závazek. To je základ každého náboženství. Lévinas pak říká hodně vyhrcočeně: „jsem rukojmí za druhého.“ To jest: nemohu se vyzout z odpovědnosti za to, co se děje druhému. Sám bych se držet spíš představy závazku nebo dluhu. Evangelijní podobnoství často předpokládají že jsme dlužníci. Tady bychom se mohli zeptat teologů, zda tradiční pochopení pádu člověka jako dědičného hříchu není vedle, zda ve skutečnosti nejde spíš o dluh. Možná, že vykoupení spočívá právě v tom, že se z viny stane závazek. Člověk si už nemusí hodit mašli, ale může se pustit do něčeho nového v naději, že aspoň něco napraví. Jak říká svatý Pavel: „Láska přikrývá mnoho hříchů.“ (str. 164)

Nemluvíte o fňukání lidí z pozice toho, který tím šťastnějším mezi námi?

Nevím, ale možná jste si také všiml, kolik je šťastných lidí mezi těmi, které život opravdu skřípl. A skutečně zoufalství člověk najde nejspíš mezi zlatou mládeží, mezi těmi „úspěšnými“, kteří mají všechno, co chtějí. Proto mi vadí existencialistické stesky i romantické štourání se v sobě. To člověka jen učí brát sám sebe tragicky vážně, až je to směšné. „Jsme odsouzeni ke svobodě“, říká důležitě zachmuřený Sartre, odsouzený hulit doutník a chodit z kavárny do kavárny. Chudák, odsouzený ke svobodě... Neposlal byste ho někam? Jsme odsouzeni k dobrému obědu? Co to je za nesmyslnou řeč? Nebo je to jen rozmazlenost člověka, který dostal všechno, co si mohl přát?

Tetu Mařku z Kralup, která měla jednu nohu kratší, nikdy se nevdala a celý život s ní zacházeli všelijak, by tohle nikdy nenapadlo. Každý má samozřejmě své bolesti, neštěstí a ztroskotání. Bez toho to nejde, ale ještě se v nich přehrabovat? Znam ovšem zblízka také lidi, kteří trpí strachy. Existenciálním strachem, že by všechno mohlo špatně dopadnout. To musí být strašné životní břemeno. To nechci odbýt mávnutím ruky. Možná právě tady by mohla léčit víra, třeba modlitba: vědomí, že v tom nikdy nejsi úplně sám. I kdyby nikomu jinému, Kristu záleží i na tobě, na tvé obyčejné duši. Evangelium podle svatého Jana říká: „Nebojte se, já jsem přemohl svět.“ Jestli má brát křesťán něco do puntíku, pak je to tahle věta. (str. 176)